

и за всѣки 2 часа отъ деня, ще откриемъ, че то е най-голѣмо презъ месецъ ноемврий, когато достига до 16 минути. При това ще видимъ, че уравнението *) има предъ себе си знакъ, което означава, че то трѣбва да се извади алгебрически отъ показанията на хронометъра (който показва срѣдно време) за да получимъ истинското или слънчево време. Другия максимумъ на уравнението на времето е презъ февруарий, само че съ обратенъ знакъ. Тогава то достига до 14 минути съ знакъ —, което значи, че трѣбва да се прибави къмъ показанията на хронометъра, за да получимъ истинското или слънчево време. Понеже тази разлика отъ време, прибавена къмъ едно отъ времената го прави равно на другото, носи името **уравнение на времето**. Обикновено то се прибавя къмъ **истинското време** съ знака, който е даденъ въ алманаха.

Ясно е, че ако не съществуваше наклонението на Еклиптиката къмъ Екватора и ако скоростъта на въртението на земята по всички части на нейната орбита бѣше абсолютно равномѣрна, не би съществувало и уравнение на времето. Въ такъвъ случай слънцето би идвало на меридиана точно по обѣдъ, както на четиритѣхъ дати, споменати по-горе.

Отъ година на година, **уравнението на времето** е предметъ на една бавна прогресивна промѣна, но тукъ ние не ще се вдълбочаваме до толкова. То ни е дадено готово отъ астрономитѣ въ специални книги, наречени **морски алманаси**, отъ кждето моряцитѣ се ползватъ.

Говорихме вече за склонението, което е небесния еквивалентъ на ширината. Небесния екви-

*) Въ новитѣ алманаси вмѣсто уравнението на времето се дава величината $E=12-(Eq.)$, кждето Eq е уравнение на времето съ своя знакъ.